

matelova (rozh. č. 8470 a 11536 Sb. n. s.), ani v pachtovní smlouvu o koncesi bez svolení majitele koncese. Účelem § 1409 obč. zák. jest, aby věřitelé, kteří spoléhali při poskytování úvěru na aktiva dlužníková, neutrpěli újmu tím, že dlužník převedl pouze aktiva, čili aby jim nebylo znemožněno hojiti se na všech aktivech dlužníka převedených na nabyvatele podniku. A k těmto aktivům H. patřila i ona organisovaná výdělečná činnost H. (jeho podnik), žalobce se mohl hojiti pro svou pohledávku i na tomto aktivu H. a tato možnost nemůže mu býti odepřena jedině z toho důvodu, že prý H-ovi nepatřilo z hmotného majetku nic než část zboží. Věřitel jest chráněn důvěrou v zevnější okolnosti a není pochybnosti, že i zevnější stav nasvědčoval převzetí H-ova podniku žalovaným. Proto se žalovaný nemůže vymknouti z ručení podle § 1409 obč. zák. z toho důvodu, že bez vědomí žalobce nepřevzal dluh H. za žalobcem, ač ostatní jeho dluhy, pokud o nich jest ve spisech řeč, převzal a zaplatil. Nepochybné jest, že dluh H-ův u žalovce souvisí s převzatým podnikem. Avšak přesto nelze ještě konečně rozhodnouti ve věci. Neboť nebylo zjištěno, že žalovaný věděl anebo věděti musil o tomto dluhu H-ově při převzetí podniku. Podle zjištění prvního soudu ohlásil sice H. žalovanému, že jest žalobci dlužen, ale nebylo zjištěno, kdy se tak stalo, a žalovaný namítal, že se to dověděl dávno po tom, když vše sjednal a když již inventář od firmy G. převzal. Odvolací soud, vycházející z jiného právního názoru, se touto otázkou vůbec nezabýval. Mimo to namítal žalovaný, že ručí podle § 1409 obč. zák. jen do výše hodnoty převzatého jmění. Odvolací soud se sice zabýval touto otázkou, avšak máje za to, že nejde o převzetí podniku, přihlížel jen k hodnotě zboží předaného H. žalovanému a nikoli i k hodnotě převzatého podniku jako podniku. Jest proto v obou směrech třeba doplniti neúplné řízení.

Čís. 15795.

Proti žalobě na zrušení spoluvlastnictví k dvěma budovám, z nichž každá jest nejen stavebně a hospodářsky, ale i právně samostatným celkem, nelze účinně namítati, že lze nemovitosti ty fysicky rozdělití tak, aby každému ze spoluvlastníků připadla jedna z budov.

(Rozh. ze dne 4. února 1937, Rv I 2229/36.)

Proti žalobě podle § 830 obč. zák. na zrušení spoluvlastnictví k budovám, z nichž každá jest stavebně, hospodářsky i právně samostatným celkem, namítl žalovaný, jich spoluvlastník, že nemovitosti ty lze rozdělití fysicky tak, aby každému ze spoluvlastníků připadla jedna z budov. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem v otázce, o niž jde, z těchto

d ů v o d ů:

Žalovaný spatřuje možnost fysického rozdělení budov v tom, že by buď jeden nebo druhý z těchto domů připadl žalující. Avšak v souze-

ném případě jde o spoluvlastnictví k dvěma budovám, z nichž každá pro sebe jest nejenom stavebně a hospodářsky, ale i v právním smyslu samostatným celkem. Podle §§ 825, 828 a 833 obč. zák. má každá ze sporných stran stejné právo ke každé části obou těchto domů. Při fysickém dělení podle §§ 841 a 843 obč. zák. by tedy musil každý ze spoluvlastníků obdržeti přiměřený díl každého z nich. Rozdělení těchto dvou domů mezi spoluvlastníky tak, aby každý ze spoluvlastníků dostal jeden dům, bylo by proti právnické konstrukci o společenství statků a o nedílnosti spoluvlastnictví k ideálním podílům. To by nebylo reální dělení podle §§ 841 a 843 obč. zák., nýbrž jakási náhražka za fysické rozdělení jednotlivých předmětů spoluvlastnictví. K takovému rozdělení by mohlo dojíti jen vzájemnou dohodou, k níž však nelze žádného ze spoluvlastníků nutiti žalobou podle § 830 obč. zák. Nemůže se tedy v souzeném sporu žalovaná proti žalobě o civilní rozdělení s úspěchem brániti námitkou, že by bylo možno každé ze sporných stran přidělití jeden z domů.

Čís. 15796.

Nebyl-li rozhodčím soudem (čl. IX nař. min. železnic ze dne 6. června 1919 č. 18430) uznán po právu nárok na úrazový důchod, nelze proti státu uplatňovati nároky podle §§ 46, 47 zák. č. 1/1888 ř. z.

Železniční zaměstnanec přeložený služebně na jiné místo se musí starati sám o své ubytování nehledě k tomu, zda a kdy mu bude vyplacena nějaká náhrada podle § 78 služ. řádu z důvodu jeho přeložení a nemá nároku na náhradu škody vzešlé z nevhodného ubytování, jež si sám zvolil.

Povinnost státu k placení diet nelze ztotožňovati s povinností k opatření bytu.

(Rozh. ze dne 4. února 1937, Rv I 2911/36.)

Srv. Sb. n. s. č. 11986.

Žalobce, železniční úředník, domáhá se na žalovaném státu náhrady škody vzniklé prý mu předčasným pensionováním. Nepopírá při tom právní podklad rozhodnutí o přeložení na odpočinek, ale tvrdí, že jeho menší pracovní způsobilost a zhoršená kvalifikace jako důvody jeho pensionování byly vyvolány nemožnými pracovními poměry zaviněnými žalovaným a úrazem, který prý rovněž zavinil žalovaný. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce uplatňuje, že by se důvody jeho přeložení na odpočinek nebyly tak brzy u něho objevily, kdyby byl mohl pracovati za pravidelných pracovních poměrů, které by nebyly poškodily jeho zdraví a jeho pracovní způsobilost, a že by byl pobíral po delší dobu plat vyšší